

Els reptes del món del treball a l'inici del segle XXI

La *intervenció* de Joan Sifre, **Els reptes del món del treball a l'inici del segle XXI**, ens anuncia des del mateix títol una mirada que va enllà de les reflexions d'un sindicalista il·lustrat, dirigent compromès a avaluar les conseqüències de les noves formes d'alienació que el capitalisme mundialitzat imposa –i no sols– al món del treball. És evident que el conferenciant no s'hi queda amb l'òptica referencial de l'empresa ni limita les seues reflexions als nous paradigmes de la divisió del treball en l'àmbit de la globalització. Ans al contrari, el discurs de Joan Sifre, ben elaborat i farcit de cites ad hoc, deixa d'ésser un exercici de voluntat teoricista per tractar d'assenyalar els punts febles de la classe treballadora acarada als reptes del nou segle amb allò que en la seua darrera part del discurs conforma les claus de un nou internacionalisme solidari de classe.

Les reflexions de Joan Sifre són, en bona mesura, aquelles que parten de la visió crítica de qui és un representant "d'un sindicalisme en moviment", lluny de tota autocomplaença i sense cap mediatització per raó del càrrec orgànic, i, doncs, no sols útils sinó també necessàries. Un exemple que se'n deriva i que a hores d'ara s'esdevé un angle de visió alarmant: allò que alguns preeminentes politòlegs i bona part del sindicalisme burocratitzat titlen de "fracàs", la jornada de reducció laboral de les 35 hores setmanals.

Joan Sifre i Vicent Monteagudo

Dolors Pérez i Joan Sifre

Fracàs que s'explicaria dins de la lògica imperant de la globalització neoliberal superadora dels fordisme –en qualsevol de les seues matisades reformulacions– i que ja ha afectat països europeus com ara França o Alemanya (per no parlar d'Espanya o del País Valencià, amb la Ford). Així els treballadors i les treballadores de les fàbriques franceses de l'empresa alemanya Bosch han hagut d'acceptar l'acreixement de les seues hores de treball sense cap contrapartida salarial ni avantatge laboral per tal que la companyia no se'n duga la producció a la República de Txèquia.

Amb claredat Joan Sifre desvetlla com la lògica del capital en aquesta fase de començament de segle fa una volta més de tornavis per obligar la força del treball a adaptar-se, vullgues que no, al "paradigma" o paquet de regles economicistes de la competència, en virtut de la qual la regularització legal de les relacions laborals dels estats és subordinada a la "necessària productivitat", si es vol sobreviure al fantasma de la deslocalització. Arribats a aquest concepte, Joan Sifre avança la consegüent tragèdia del corrent deslocalitzador pel que fa a contingents de treballadores i treballadors no només en referència al món desenvolupat sinó també al món dels països sots o infradesenvolupats.

I un avís per a navegants que es desprèn de l'anàlisi de la intervenció de Sifre: ja no s'hi val la conceptualització de l'"estat" tal com s'entenia des d'una visió *tradicional* de les esquerres, socialdemòcrata, socialista o alternativa. I és que la supervivència de l'"Estat del Benestar" –en les diverses formulacions socialdemòcrates– ja no és, avui, un assumpte vinculat ni de bon tros a la simple voluntat política, ni que siga amb la millor intenció: l'anomenada macroeconomia de la liberalització mundial dicta les normes del creixement econòmic. Una altra cosa –i s'esdevé interessant de bell nou la cloenda de l'article– és la tasca de correcció de les gran desigualtats a través del *desenvolupament econòmic i social en ret* a escala planetària caldrà, doncs, anar-hi amb el coneixement palmari dels reptes, receptes i, sobretot, l'acceptació dels riscos.

Pere Bessó i González